

Sygn. akt II AKa 216/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Włodzimierz Brazewicz

Sędziowie: SSA Krzysztof Noskowicz (spr.)

SSA Andrzej Czarnota

Protokolant: referent-stażysta Błażej Mokrcki

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gdańsku K. S.

po rozpoznaniu w dniach 7 marca 2019 r. i 10 kwietnia 2019 r.

sprawy

L. B., s. L., ur. (...) w Ś.

oskarżonego z art. 158 § 1 k.k.; art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.
o przeciwdziałaniu narkomanii

L. H. (1), s. A., ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 158 § 1 k.k.

M. J., s. B., ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 158 § 1 k.k.

P. J., s. M., ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 158 § 1 k.k.

L. K., s. A., ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 158 § 1 k.k.

K. K. (1), s. M. ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 158 § 1 k.k.

D. L., s. J., ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 158 § 1 k.k.; art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.
o przeciwdziałaniu narkomanii

J. L. (1), s. J., ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 158 § 1 k.k.

Ł. S. (1), s. R., ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 158 § 1 k.k.

M. S. (1), s. M., ur.(...) w B.

oskarżonego z art. 158 § 1 k.k.

T. Z., s. J., ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 158 § 1 k.k.

P. D., s. R., ur. (...) w L.

oskarżonego z art. 158 § 1 k.k.

B. B. (2), s. K., ur. (...) w P.

oskarżonego z art. 158 § 1 k.k.

Ł. D., s. I., ur. (...) w K.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionej przez obrońców oskarżonych Ł. B., Ł. H. (1), M. J., P. J., Ł. K., K. K. (1), D. L., J. L. (1), Ł. S. (1), M. S. (1), T. Z., P. D., B. B. (2) oraz Prokuratora Okręgowego w Poznaniu odnośnie do Ł. D. - od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 9 lutego 2018 roku, sygn. akt **III K 71/13**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. G. – Kancelaria Adwokacka w B. kwotę 2.656,80 (dwa tysiące sześćset pięćdziesiąt sześć i 80/100) złotych brutto oraz na rzecz adw. J. M. (1)

– Kancelaria Adwokacka w B. kwotę 1.771,20 (jeden tysiąc siedemset siedemdziesiąt jeden i 20/100) złotych brutto, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym odpowiednio: M. J., P. J. i Ł. S. (1) oraz K. K. (1) i M. S. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. wymierza opłatę za postępowanie odwoławcze: oskarżonemu D. L. w wysokości 480 (czterysta osiemdziesiąt) złotych, oskarżonym Ł. B., Ł. K., P. D. i B. B. (2) w wysokości po 420 (czterysta dwadzieścia) złotych, a oskarżonym Ł. H. (1), M. J., P. J., K. K. (1) J. L. (1), Ł. S. (1), M. S. (1)

i T. Z. w wysokości po 300 (trzysta) złotych i obciąża każdego z nich wydatkami za postępowanie odwoławcze w 1/14 części,

IV. nie pobiera opłaty od oskarżonego Ł. D., a kosztami procesu za postępowanie odwoławcze w części odnoszącej się do tego oskarżonego (1/14) obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Ł. B., Ł. H. (1), M. J., P. J., Ł. K., K. K. (1), D. L., J. L. (1), W. O., M. P., Ł. S. (1), M. S. (1) i T. Z. zostali oskarżeni o to, że:

I. w dniu 6 września 2008 w miejscowości G., działając wspólnie

i w porozumieniu oraz z innymi ustalonymi i nieustalonymi dotychczas osobami, brali udział w bójce tzw. „ustawce kibicowskiej” z pseudokibicami Klubu Sportowego (...) ustalonymi: M. O., D. Ś., J. M. (2), P. S., M. M. (3), P. L., D. K., D. W., B. B. (2), S. C., A. T., M. K. (1), T. W., K. I., A. S., M. S. (2), M. W., M. F., Ł. S. (2), A. C., K. K. (3), P. N., S. W., M. M. (4), F. M., Ł. D., P. W., Ł. W., G. Ś. i dwoma ustalonymi nieletnimi i innymi nieustalonymi osobami, w wyniku której narazili na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku w postaci ciężkiego uszczerbku na zdrowiu (art. 156 § 1 k.k.) lub średniego uszczerbku na zdrowiu (art. 157 § 1 k.k.) grupę co najmniej 40 osób,

tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 k.k.

M. C. (1), **P. D.**, K. H., J. K. (1), T. K. (1), B. S. i S. T. zostali oskarżeni o to, że:

II. w dniu 6 września 2009r. w miejscowości D., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu oraz z innymi nieustalonymi dotychczas osobami brali udział w bójce tzw. „ustawce kibicowskiej” z pseudokibicami Klubu Sportowego(...) (...) ustalonymi: M. O., F. M., Ł. D., J. M. (2), P. S., F. S., M. M. (3), P. L., D. K. i innymi nieustalonymi, w wyniku której narazili na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku w postaci ciężkiego uszczerbku na zdrowiu (art. 156 § 1 k.k.) lub średniego uszczerbku na zdrowiu (art. 157 § 1 k.k.) grupę co najmniej 100 osób,

tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 k.k.

S. C., K. K. (3), **B. B. (2)**, K. I., S. W. i A. C. zostali oskarżeni o to, że:

III. w dniu 6 września 2008r. w miejscowości G. działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. D., D. K., P. L., J. M. (2), F. M., M. M. (3), M. M. (4), M. O., P. S., G. Ś., D. Ś., D. W., Ł. W. i dwoma ustalonymi nieletnimi oraz innymi nieustalonymi dotychczas osobami, brali udział w bójce, tzw. „ustawce kibicowskiej” z pseudokibicami klubu sportowego (...), w tym:
z A. B. (1), Ł. B., K. B., M. D., A. G., M. G., R. G., Ł. H. (2), Ł. H. (1), D. J., T. J., M. J., P. J., W. K., K. K. (4), P. K., Ł. K., K. K. (1), J. K. (2), D. L., J. L. (1), M. L. (1), B. L., M. M. (5), W. O., A. P., Ł. P., M. P., P. P. (1), D. P., A. R., Ł. S. (1), J. S. (1), M. S. (1), J. S. (2), M. S. (3), K. Ś., A. W., T. Z. i innymi nieustalonymi, w wyniku której narazili na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku w postaci ciężkiego uszczerbku na zdrowiu (art. 156 § 1 k.k.) lub średniego uszczerbku na zdrowiu (art. 157 § 1 k.k.) grupę co najmniej 40 osób,

tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 k.k.

Ł. D. i F. M. zostali oskarżeni o to, że:

IV. w okresie od sierpnia 2008r. do grudnia 2009r. w P., brali udział z T. P., P. Ż. i innymi dotąd nieustalonymi osobami w zorganizowanej grupie przestępczej, którą kierował M. O., mającej na celu organizowanie i popełnianie przestępstw w postaci bójek pomiędzy pseudokibicami drużyn piłkarskich, czyli tzw. „ustawek kibicowskich”,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.,

A. B. (2) oraz A. C. i F. M. zostali oskarżeni o to, że:

V. w dniu 30 sierpnia 2008r. na autostradzie (...) w miejscowości W., powiat (...), brali czynny udział w zbiegowisku publicznym wiedząc, że jego uczestnicy wspólnymi siłami dopuszczają się gwałtownego zamachu na osoby i mienie, w ten sposób, że wraz z innymi ustalonymi i nieustalonymi uczestnikami tegoż zbiegowiska, zatrzymali dwa autokary przewożące kibiców drużyny piłkarskiej (...) G. z G. do Ł. na mecz piłki nożnej poprzez nagłe zablokowanie pasów ruchu autostrady w kierunku z P. do K. przez zatrzymanie i zaparkowanie na nich kilkudziesięciu samochodów osobowych, uniemożliwiając tym samym poruszanie się autokarom oraz przez przebywanie na tychże pasach ruchu

i jednoczesne kopanie i uderzanie autokarów, wzywali pasażerów do niezwłocznego opuszczenia autokarów, którym to zachowaniem spowodowali również bezpośrednie niebezpieczeństwo katastrofy w ruchu lądowym, a przy tym działali publicznie i co najmniej z oczywiste błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego,

tj. o przestępstwo z art. 174 § 1 k.k. i art. 254 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wobec A. C., natomiast F. M. działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, tj. o przestępstwo z art. 174 § 1 k.k. i art. 254 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

oraz **L. D.** i F. M. zostali oskarżeni o to, że:

VI. w dniu 6 września 2008r. w miejscowości G., działając wspólnie i w porozumieniu z M. O., B. B. (2), S. C., A. C., M. F., K. I., K. K. (3), M. K. (1), P. N., M. S. (2), A. S., Ł. S. (2), A. T., D. W., S. W., P. W., T. W., M. W., Ł. W. i dwoma ustalonymi nieletnimi oraz innymi nieustalonymi dotychczas osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, brali udział w bójce, tzw. „ustawce kibicowskiej” z pseudokibicami klubu sportowego (...), w tym: z A. B. (1), Ł. B., K. B., M. D., A. G., M. G., R. G., Ł. H. (2), Ł. H. (1), D. J., T. J., M. J., P. J., W. K., K. K. (4), P. K., Ł. K., K. K. (1), J. K. (2), D. L., J. L. (1), M. L. (1), B. L., M. M. (5), W. O., A. P., Ł. P., M. P., P. P. (1), D. P., A. R., S., K. Ś., A. W., T. Z. i innymi nieustalonymi, w wyniku której narazili na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku w postaci ciężkiego uszczerbku na zdrowiu (art. 156 § 1 k.k.) lub średniego uszczerbku na zdrowiu (art. 157 § 1 k.k.) grupę co najmniej 40 osób,

tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

VII. w dniu 6 września 2009r. w D., województwo (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. O. i innymi nieustalonymi dotąd osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, brali udział w bójce, tzw. „ustawce kibicowskiej” z pseudokibicami klubu sportowego (...): M. B. (1), B. B. (3), M. C. (1), M. C. (2), P. D., B. H., K. H., J. K. (1), T. K. (1), P. P. (2), B. S., S. T. oraz dwoma ustalonymi nieletnimi, w wyniku której narazili na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku w postaci ciężkiego uszczerbku na zdrowiu (art. 156 § 1 k.k.) lub średniego uszczerbku na zdrowiu (art. 157 § 1 k.k.) grupę co najmniej 100 osób dotąd nieustalonych,

tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

nadto F. M. został oskarżony o to, że:

VIII. w dniu 24 maja 2009r. w okolicach K., w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. O., T. P. i innymi nieustalonymi dotychczas osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, brali udział w bójce, tzw. „ustawce kibicowskiej” z pseudokibicami klubu sportowego (...), w wyniku której narazili na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku w postaci ciężkiego uszczerbku na zdrowiu (art. 156 § 1 k.k.) lub średniego uszczerbku na zdrowiu (art. 157 § 1 k.k.) grupę co najmniej 50 osób dotąd nieustalonych,

tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

IX. w dniu 24 października 2009r. w rejonie M. w województwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. O., T. P. i innymi nieustalonymi dotąd osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, brali udział w bójce, tzw. „ustawce kibicowskiej” z pseudokibicami klubu sportowego (...), w wyniku której narazili na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku w postaci ciężkiego uszczerbku na zdrowiu (art. 156 § 1 k.k.) lub średniego uszczerbku na zdrowiu (art. 157 § 1 k.k.) grupę co najmniej 25 osób dotąd nieustalonych,

tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

nadto **L. D.** został oskarżony o to, że:

X. w dniu 25 października 2009r. w okolicach K., działając wspólnie i w porozumieniu z M. O., T. P., P. Ż., M. L. (2) i innymi nieustalonymi dotąd osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, brali udział w bójce, tzw. „ustawce kibicowskiej” z pseudokibicami klubu sportowego (...), w wyniku której narazili na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku w postaci ciężkiego uszczerbku na zdrowiu (art. 156 § 1 k.k.) lub średniego uszczerbku na zdrowiu (art. 157 § 1 k.k.) grupę co najmniej 100 osób dotąd nieustalonych,

tj. o przestępstwo z art.158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XI. w dniu 9 lutego 2010r. w K. posiadał w wynajmowanym przez siebie mieszkaniu wbrew przepisom ustawy środki odurzające w postaci marihuany o wadze 0,63 grama netto, które zapakowane były w foliowy woreczek koloru niebieskiego,

tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.
o przeciwdziałaniu narkomanii,

nadto **L. B.** został oskarżony o to, że:

XII. w dniu 13 października 2010r. w miejscowości L. posiadał wbrew ustawie środek odurzający w postaci suszu roślinnego o masie netto 1,01 grama, tj. konopi innych niż włókniste w ten sposób, że przechowywał je w użytkowanym przez siebie samochodzie m-ki (...)o nr rej. (...),

tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.
o przeciwdziałaniu narkomanii,

oraz **D. L.** został oskarżony o to, że:

XIII. w dniu 13 października 2010 w B. posiadał wbrew ustawie środek odurzający w postaci suszu roślinnego o masie netto 7,24 grama, tj. konopi innych niż włókniste w ten sposób, że przechowywał w swoim mieszkaniu susz w woreczku foliowym strunowym,

tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.
o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy wyrokiem z dnia 9 lutego 2018 r.
w sprawie **III K 71/13** orzekł następująco:

1. oskarżonych **L. B., L. H. (1), M. J., P. J., L. K., K. K. (1), D. L., J. L. (1), M. P., L. S. (1), M. S. (1), T. Z.** w zakresie czynu opisanego w pkt. I uznał za winnych tego, że w dniu 6 września 2008r.

w miejscowości G., działając wspólnie i w porozumieniu oraz z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, brali udział w bójce z kilkudziesięcioma osobami będącymi pseudokibicami Klubu Sportowego (...), w wyniku której narazili inne osoby na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia co najmniej skutku w postaci średniego uszczerbku na zdrowiu (art. 157 § 1 k.k.), to jest przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. i za to skazał:

- oskarżonych **L. H. (1), M. J., P. J., K. K. (1), J. L. (1), M. P., L. S. (1), M. S. (1)** i **T. Z.** na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 58 § 3 k.k. i przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. na karę po 100 stawek dziennych grzywny po 30 złotych każda stawka wobec każdego z nich,

- oskarżonego **L. B.** na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

- oskarżonego **D. L.** na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- oskarżonego **L. K.** na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 4

§ 1 k.k. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

2. na podstawie art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k. umorzył postępowanie wobec oskarżonego W. O. co do czynu opisanego w pkt. I,

3. oskarżonych M. C. (1), **P. D.**, K. H., J. K. (1), T. K. (1), B. S., S. T.

w zakresie czynu opisanego w pkt. II uznał za winnych tego, że w dniu 6 września 2009r. w miejscowości D., woj. (...), działając wspólnie

i w porozumieniu oraz z innymi ustalonymi i nieustalonymi dotychczas osobami brali udział w bójce z kilkudziesięcioma osobami będącymi pseudokibicami Klubu Sportowego (...), w wyniku której narazili inne osoby na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia co najmniej skutku w postaci średniego uszczerbku na zdrowiu (art. 157 § 1 k.k.), to jest przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. i za to skazał:

- oskarżonych M. C. (1), K. H., J. K. (1), T. K. (1), B. S. na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 58 § 3 k.k. i przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. na karę po 100 stawek dziennych grzywny po 30 złotych każda stawka wobec każdego z nich,

- oskarżonego **P. D.** na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,

- oskarżonego **S. T.** na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,

4. oskarżonych S. C., K. K. (3), **B. B. (2)**, K. I., S. W. w zakresie czynu opisanego w pkt. III uznał za winnych tego, że w dniu 6 września 2008r.

w miejscowości G. działając wspólnie i w porozumieniu oraz z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, brali udział w bójce z kilkudziesięcioma osobami pseudokibicami klubu sportowego (...), w wyniku której narazili inne osoby na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia co najmniej skutku w postaci średniego uszczerbku na zdrowiu (art. 157 § 1 k.k.), to jest przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. i za to skazał:

- oskarżonych S. C., K. K. (3), S. W. na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 58 § 3 k.k. i przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. na karę po 100 stawek dziennych grzywny po 30 złotych każda stawka wobec każdego z nich,

- oskarżonego **B. B. (2)** na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

- oskarżonego K. I. na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

5. oskarżonego A. C. uznał za winnego tego, że działając

w ramach ciągu przestępstw opisanego w art. 91 § 1 k.k., w ramach czynów opisanych w pkt. III i V dopuścił się następujących przestępstw:

- w dniu 6 września 2008r. w miejscowości G. działając wspólnie

i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, brał udział

w bójce z kilkudziesięcioma osobami pseudokibicami klubu sportowego (...), w wyniku której narazili inne osoby na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia co najmniej skutku w postaci średniego uszczerbku na zdrowiu (art. 157 § 1 k.k.), to jest przestępstwa z art. 158 § 1 k.k.,

- w dniu 30 sierpnia 2008r. na Autostradzie (...) w pobliżu miejscowości W. pow. S., działając wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, chcąc aby poruszający się tą autostradą dwoma autokarami kibice drużyny piłkarskiej (...) G. wzięli udział w bójce z nimi, zatrzymali dwa autokary przewożące kibiców tej drużyny

z G. do Ł. poprzez zablokowanie pasów ruchu autostrady

w kierunku z P. do K. przez zatrzymanie i zaparkowanie na nich samochodów osobowych, uniemożliwiając tym samym poruszanie się autokarom oraz przez przebywanie na tychże pasach ruchu i jednoczesne kopanie i uderzanie autokarów, wzywali i prowokowali pasażerów do niezwłocznego opuszczenia autokarów nakłaniając ich do tego, aby wzięli udział w bójce z nimi, to jest przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 158

§ 1 k.k. w zw. z art. 58 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 150 stawek dziennych grzywny po 30 złotych każda stawka,

6. oskarżonych **Ł. D.** oraz F. M. w zakresie czynu opisanego w pkt. IV uznał za winnych tego, że w okresie od sierpnia 2008r. do grudnia 2009r. w P. wraz z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw w postaci bójek pomiędzy pseudokibicami drużyn piłkarskich, to jest przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał ich na karę po 8 miesięcy pozbawienia wolności,

7. oskarżonego A. B. (2) w zakresie czynu opisanego w pkt. V, uznał za winnego tego, że w dniu 30 sierpnia 2008r. na Autostradzie (...)

w pobliżu miejscowości W. pow. S., działając wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, chcąc aby poruszający się tą autostradą dwoma autokarami kibice drużyny piłkarskiej (...) G. wzięli udział w bójce z nimi, zatrzymali dwa autokary przewożące kibiców tej drużyny z G. do Ł. poprzez zablokowanie pasów ruchu autostrady w kierunku z P. do K. przez zatrzymanie i zaparkowanie na nich samochodów osobowych, uniemożliwiając tym samym poruszanie się autokarom oraz przez przebywanie na tychże pasach ruchu i jednocześnie kopanie i uderzanie autokarów, wzywali i prowokowali pasażerów do niezwłocznego opuszczenia autokarów nakłaniając ich do tego, aby wzięli udział w bójce z nimi, to jest przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw.

z art. 158 § 1 k.k. i za to skazał go, na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. i przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

8. oskarżonego **Ł. D.** w zakresie czynu opisanego w pkt. VI uznał za winnego tego, że w dniu 6 września 2008r. w miejscowości G.,

w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, działając wspólnie

i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, brał udział

w bójce z kilkudziesięcioma osobami będącymi pseudokibicami klubu sportowego (...), w wyniku której narazili inne osoby na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia co najmniej skutku w postaci średniego uszczerbku na zdrowiu (art. 157 § 1 k.k.), to jest przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

9. oskarżonego **Ł. D.** uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w pkt. VII oraz w pkt. X,

10. oskarżonego **Ł. D.** uznał za winnego czynu opisanego w pkt. XI, z tym ustaleniem, że posiadał środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze 0,63 grama netto, to jest przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu oraz przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

11. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego **Ł. D.** środek karny

w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa środka odurzającego w postaci suszu roślinnego stanowiącego ziele konopi innych niż włókniste o masie netto 0,63 grama,

12. oskarżonego F. M. uznał za winnego tego, że działając w ramach ciągu przestępstw opisanego w art. 91 § 1 k.k., w ramach czynów opisanych

w pkt. V, VI, VII, VIII, IX dopuścił się następujących przestępstw:

- w dniu 30 sierpnia 2008r. na Autostradzie (...) w pobliżu miejscowości W. pow. S. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi

i nieustalonymi osobami, chcąc aby poruszający się tą autostradą dwoma autokarami kibice drużyny piłkarskiej (...) G. wzięli udział

w bójce z nimi, zatrzymali dwa autokary przewożące kibiców tej drużyny

z G. do Ł. poprzez zablokowanie pasów ruchu autostrady w kierunku z P. do K. przez zatrzymanie i zaparkowanie na nich samochodów osobowych, uniemożliwiając tym samym poruszanie się autokarom oraz przez przebywanie na tychże pasach ruchu i jednoczesne kopanie i uderzanie autokarów, wzywali i prowokowali pasażerów do niezwłocznego opuszczenia autokarów nakłaniając ich do tego, aby wzięli udział w bójce z nimi, to jest przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

- w dniu 6 września 2008r. w miejscowości G., w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, brał udział w bójce z kilkudziesięcioma osobami będącymi pseudokibicami klubu sportowego (...), w wyniku której narazili inne osoby na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia co najmniej skutku w postaci średniego uszczerbku na zdrowiu (art. 157 § 1 k.k.), to jest przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

- w dniu 6 września 2009r. w miejscowości D., woj. (...), w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi dotychczas osobami brał udział w bójce z kilkudziesięcioma osobami będącymi pseudokibicami Klubu Sportowego (...), w wyniku której narazili inne osoby na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia co najmniej skutku w postaci średniego uszczerbku na zdrowiu (art. 157 § 1 k.k.), to jest przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

- w dniu 24 maja 2009r. w okolicach K., w woj. (...), w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, działając wspólnie i w porozumieniu z kilkudziesięcioma innymi ustalonymi i nieustalonymi dotychczas osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, brał udział w bójce z pseudokibicami klubu sportowego (...), w wyniku której narazili inne osoby na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia co najmniej skutku w postaci średniego uszczerbku na zdrowiu (art. 157 § 1 k.k.), to jest przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

- w dniu 24 października 2009r. w rejonie M. w województwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, brał udział w bójce z pseudokibicami klubu sportowego (...), w wyniku której narazili inne osoby na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia co najmniej skutku w postaci średniego uszczerbku na zdrowiu (art. 157 § 1 k.k.), to jest przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności,

13. oskarżonego **Ł. B.** uznał za winnego czynu opisanego w pkt. XII, to jest przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.

o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu oraz przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

14. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego **Ł. B.** środek karny

w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa środka odurzającego w postaci suszu roślinnego stanowiącego ziele konopi innych niż włókniste o masie netto 1,01 grama,

15. oskarżonego **D. L.** uznał za winnego czynu opisanego w pkt. XIII, to jest przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.

o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu oraz przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

16. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego **D. L.** środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa środka odurzającego w postaci suszu roślinnego stanowiącego ziele konopi innych niż włókniste o masie netto 7,24 grama,

17. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonych: **D. L.** w pkt. 1 i 15, **Ł. B.** w pkt. 1 i 13, **Ł. D.** w pkt. 6, 8 i 10 oraz **F. M.** w pkt. 6 i 12 i w ich miejsce wymierzyl: oskarżonemu **D. L.** karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, oskarżonemu **Ł. B.** karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, oskarżonemu **Ł. D.** karę 1 roku pozbawienia wolności i oskarżonemu **F. M.** karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

18. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k., przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonych: **Ł. K.** w pkt. 1 na okres próby lat 2, **P. D.** w pkt. 3 na okres próby lat 2, **S. T.** w pkt. 3 na okres próby lat 2, **B. B. (2)** w pkt. 4 na okres próby lat 2, **K. I.** w pkt. 4 na okres próby lat 2, **A. B. (2)** w pkt. 7 na okres próby lat 2, **D. L.** w pkt. 17 na okres próby lat 2, **Ł. B.** w pkt. 17 na okres próby lat 2,

19. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 2 k.k. i art. 65 § 2 k.k., przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonych: **Ł. D.** w pkt. 17 na okres próby lat 3 i **F. M.** w pkt. 17 na okres próby lat 3, i oddał oskarżonych w tym czasie, na mocy art. 73 § 2 k.k., pod dozór kuratora sądowego,

20. na podstawie art. 71 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych **Ł. K.**, **P. D.**, **S. T.**, **B. B. (2)**, **K. I.**, **A. B. (2)**, **D. L.**, **Ł. B.**, **Ł. D.**, **F. M.** karę po 100 stawek dziennych grzywny, po 30 złotych każda stawka,

- wyrok zawiera nadto rozstrzygnięcia co do kosztów sądowych (pkt 21).

Wyrok powyższy został zaskarżony przez **Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu** oraz przez obrońców oskarżonych **Ł. B.**, **Ł. H. (1)**, **M. J.**, **P. J.**, **Ł. K.**, **K. K. (1)**, **D. L.**, **J. L. (1)**, **Ł. S. (1)**, **M. S. (1)**, **T. Z.**, **P. D.**, **B. B. (2)** i **Ł. D.**.

Prokurator zaskarżył wyrok co do oskarżonego **Ł. D.**

w części dotyczącej wymierzonej temu oskarżonemu kary, na jego niekorzyść. Powołując się na przepisy art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi zarzucił rażąca niewspółmierność kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu **Ł. D.** wskutek niedostatecznego uwzględnienia stopnia szkodliwości społecznej zarzucanych mu czynów oraz celów kary.

Podnosząc taki zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu:

- za czyn opisany w pkt. IV aktu oskarżenia, kary 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności

- za czyn opisany w pkt. XXX aktu oskarżenia, kary 10 miesięcy pozbawienia wolności

- za czyn opisany w pkt. XXXVI aktu oskarżenia, kary 3 miesięcy pozbawienia wolności,

a w konsekwencji kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności w zawieszeniu na 5 lat próby w zamian za karę łączną 1 roku pozbawienia wolności

z warunkowym zawieszeniem na okres 3 lat próby; w pozostałym zakresie pozostawienie kary grzywny oraz środków karnych bez zmian.

Obrońca oskarżonych **J. L. (1)**, **D. L.** oraz **L. B.** zaskarżył wyrok co do winy odnośnie do tych oskarżonych, tj. w pkt. 1, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20 oraz 21. Wyrokowi temu zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj:

1. art. 2 § 1 i § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez błędną ocenę zebranych dowodów, w szczególności wyjaśnień podejrzanych oraz zeznań świadków, brak obiektywizmu przy ocenie poszczególnych dowodów

i bezpodstawne wykluczenie części dowodów z ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, przez co w wyroku uwzględnione zostały wyłącznie dowody przemawiające na niekorzyść oskarżonego z jednoczesnym pominięciem dowodów przemawiających na jego korzyść,

2. art. 424 k.p.k. poprzez zaniechanie dokonania w zaskarżonym wyroku analizy opartej na konkretnych dowodach, a dotyczącej przebiegu inkryminowanego zdarzenia, w szczególności jego dynamiki i intensywności, w kontekście znamion przestępstwa udziału w bójce, uwłaszcza zaś w odniesieniu do znamienia narażenia człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku w postaci średniego uszczerbku na zdrowiu, co w tym zakresie uniemożliwia merytoryczną polemikę i instancyjną kontrolę orzeczenia,

II. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wydanego wyroku, który mógł mieć wpływ na jego treść, polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżeni brali udział w bójce, w wyniku której narazili inne osoby na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia co najmniej skutku w postaci średniego uszczerbku na zdrowiu (art. 157 § 1 k.k.), co nie znajduje potwierdzenia w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie.

W konsekwencji obrońca wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i w tym zakresie przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego **K. K. (1)** zaskarżył wyrok co do niego

w całości. Na mocy art. 438 pkt 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił błąd

w ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę, mający wpływ na treść wyroku przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony dopuścił się czynu stanowiącego występki z art. 158 § 1 k.k.

Podnosząc powyższy zarzut, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania przypisanego mu czynu.

Obrońca oskarżonych **L. H. (1)**, **L. K.** i **T. Z.** zaskarżył wyrok co do tych oskarżonych w całości. Na mocy art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1 i pkt 2 k.p.k. wyrokowi zarzucił :

1. naruszenie przepisów procesowego prawa karnego: art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k., art. 167 k.p.k. i art. 410 k.p.k., polegające na zaniechaniu zbadania i uwzględnienia w należyty sposób wszystkich okoliczności faktycznych, które odnoszą się do wykazania realnego wystąpienia podczas zdarzenia w dniu 6 września 2008 r. w miejscowości G. znamion różnych postaci narażenia na niebezpieczeństwo charakterystycznych dla konstrukcji przestępstwa bójki (art. 158 k.k.) w zależności od stopnia niebezpieczeństwa,

a mianowicie, iż oskarżeni mieli narazić na bezpośrednie niebezpieczeństwo średniego uszczerbku na zdrowiu (art. 157 § 1 k.k.) grupę co najmniej 40 osób,

a nie np.: na nastąpienie skutku w postaci ciężkiego uszczerbku na zdrowiu (art. 156 § 1 k.k.), tymczasem Sąd I instancji nie wykazał ani też nie badał czy

i ewentualnie jakie obrażenia odniosły lub też mogły realnie odnieść w tym dniu jakieś osoby, a jeżeli nawet mogłyby dojść do ewentualnego narażenia na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku w postaci ciężkiego uszczerbku na zdrowiu lub średniego uszczerbku na zdrowiu, to Sąd I instancji

w ogóle tego nie badał (nie wyjaśniał tego), lecz przyjął jakby z samego założenia, że już samo spotkanie się dwóch grup kibiców z pewnością było bójką, gdyż mogło doprowadzić do takich ww. narażeń na niebezpieczeństwo,

2. naruszenie art. 158 k.k. poprzez błędne przyjęcie przez Sąd I instancji, iż Ł. H. (1), Ł. K. i T. Z. swoim zachowaniem wyczerpali wszystkie znamiona czynu opisanego w tym artykule w ten sposób, że w dniu 6 września 2008 r. miałyby wspólnie i w porozumieniu brać udział

w tzw. ustawce kibicowskiej z kibicami (...), w sytuacji gdy z ustaleń Sądu I instancji nie wynika, że oskarżeni swoim bezpośrednim działaniem narazili kogoś na uszczerbek na zdrowiu; konstrukcja przestępstwa bójki odnośnie do znamion tego przestępstwa polega między innymi na różnicowaniu odpowiedzialności za udział w bójce w zależności od stopnia jego niebezpieczeństwa, wyrażającego się skalą narażenia człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, albo skutków określonych w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k. i w tym przypadku wymaga poczynienia konkretnych ustaleń co do któregoś z tych znamion związanych ze stopniem niebezpieczeństwa.

W konsekwencji obrońca wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych Ł. H. (1), Ł. K. i T. Z. od stawianego zarzutu, ewentualnie o:
2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonych **M. J., P. J. oraz Ł. S. (1)** zaskarżył wyrok co do tych oskarżonych w całości. Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na:

a) dowolnym ustaleniu przez Sąd I instancji, że oskarżeni M. J., P. J. i Ł. S. (1) dopuścili się zarzucanego im czynu, tj. występku

z art. 158 § 1 k.k., podczas gdy materiał dowodowy zebrany w sprawie nie daje wystarczających podstaw do przypisania ww. oskarżonym sprawstwa i winy w zakresie zarzucanego im aktem oskarżenia czynu;

b) braku poczynienia dostatecznych ustaleń faktycznych co do wystąpienia znamion strony podmiotowej i przedmiotowej czynu zarzucanego oskarżonym,

2. obrazę przepisów postępowania wpływającą na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodu z wyjaśnień oskarżonych, podczas gdy pozostałe dowody zebrane w sprawie im się nie przeciwstawiły, a w konsekwencji poczynienie także błędnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa i winy oskarżonych.

W rezultacie obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku

i uniewinnienie oskarżonych M. J., P. J. i Ł. S. (1) od popełnienia zarzucanego im aktem oskarżenia czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu I instancji w stosunku do tych oskarżonych i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego **M. S. (1)** zaskarżył wyrok co do tego oskarżonego w całości. Na mocy art. 438 pkt 3 k.p.k. wyrokowi zarzucił błąd

w ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę, mających wpływ na treść wyroku przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony M. S. (1) dopuścił się czynu stanowiącego występki określony w art. 158 § 1 k.k.

Podnosząc powyższy zarzut, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania przypisanego mu czynu.

Obrońca oskarżonego **P. D.** zaskarżył wyrok co do tego oskarżonego w całości. Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

I. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to: art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 366 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., poprzez obrazę generalnych zasad procesu karnego nakazujących dążenie do ustalenia prawdy materialnej - w szczególności ustalenie udziału oskarżonego w bójce w miejscowości D. - w oparciu o wszystkie ujawnione w toku postępowania dowody ocenione z zasadami obiektywizmu, z zachowaniem domniemania niewinności oskarżonego, przy szczególnym uwzględnieniu obowiązku rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na jego korzyść, nadto na nienależytej analizie dowodu w postaci oględzin wizerunku osoby oskarżonego i jednostronnej jego ocenie niekorzystnej dla oskarżonego na tle całej gamy dowodów w postaci materiałów multimedialnych i zeznań świadków przeczących udziałowi oskarżonego w przedmiotowym zdarzeniu;

II. przyjęty za podstawę zaskarżonego orzeczenia i mający wpływ na jego treść błąd w ustaleniach faktycznych - polegający na wadliwym przyjęciu, iż zadrapanie na prawym policzku u P. D. stanowi dowód popełnienia przez niego przestępstwa przewidzianego w art. 158 § 1 k.k. podczas gdy u innych osób wylegitymowanych na dworcu PKP w S. stwierdzono widoczne obrażenia w postaci: zasinienia lewego oka, prawego oka, otarcie naskórka na prawej stronie głowy, zaś osoby te zostały wytypowane w pierwszej kolejności przez funkcjonariuszy policji, jako osoby biorące udział w przedmiotowym zdarzeniu w dniu 6 września 2009 r.; nadto, pominięcie przy ustalaniu stanu faktycznego okoliczności, iż zadrapanie mogło powstać na skutek nagłego zatrzymania pociągu;

III. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary poprzez wymierzenie kary pozbawienia wolności w wymiarze 5 miesięcy z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 2 oraz kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 30 złotych, wynikającą z nieuwzględnienia, bądź niedostatecznego uwzględnienia okoliczności sprawy, mianowicie warunków osobistych, sytuacji rodzinnej i majątkowej oskarżonego.

W konsekwencji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

uniewinnienie oskarżonego P. D. od stawianego mu zarzutu

ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego **B. B. (2)** zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego w całości. Wyrokowi temu zarzucił:

1. w oparciu o przepis art. 438 pkt 2 k.p.k. - obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść wydanego wyroku, tj. art. 7 k.p.k. poprzez:

a) przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, w związku z dokonaniem oceny zgromadzonych w sprawie dowodów w sposób wybiórczy,

z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, logiki i doświadczenia życiowego przejawiającego się brakiem dogłębnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, konsekwencją czego rozstrzygnięcie oparto na błędnych ustaleniach faktycznych;

b) dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań świadka anonimowego i w konsekwencji uznaniu je za wiarygodne oraz że w sposób spójny, logiczny oraz konsekwentny przedstawiają, że oskarżony uczestniczył w zdarzeniach z dnia 6 września

2008 r., podczas gdy ogólna analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że zeznania te są niewiarygodne, niespójne i niekonsekwentne, do których oskarżony nie mógł się odnieść z uwagi na charakter zeznań świadka anonimowego, podczas gdy zeznania te stoją w sprzeczności z wyjaśnieniami innych współoskarżonych oraz świadków, co więcej nie znajdują potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym;

c) błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez chociażby nieuwzględnienie konsekwentnego nieprzyznawania się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu, a ponadto zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie wskazuje na udział oskarżonego w zarzucanym mu czynie;

d) błędną a zarazem dowolną ocenę zeznań świadków, w tym zwłaszcza świadka anonimowego i nadanie im przymiotu wiarygodności,

czego następstwem jest:

2. w oparciu o przepis art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które miało istotny wpływ na treść wydanego wyroku, poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, w sytuacji gdy dowody na których oparł się Sąd I instancji, na takie ustalenia jednoznacznie nie pozwalają.

Podnosząc te zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego B. B. (2).

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Żadna z wywiedzionych apelacji nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przed przystąpieniem do ich omawiania trzeba wskazać, że w sprawie wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku nie został złożony co do oskarżonych Ł. B., K. K. (1), D. L., J. L. (1), M. S. (1), P. D. i Ł. D.. Dlatego też Sąd odwoławczy, nie będąc zobligowany do przedstawienia motywów wyroku w zakresie dotyczącym apelacji wywiedzionych przez obrońców ww. oskarżonych, przy czym co do Ł. D. przez oskarżyciela publicznego, ograniczył zakres uzasadnienia do tych tylko części wyroku, które dotyczą apelacji wywiedzionych przez obrońców oskarżonych Ł. H. (1), Ł. K., T. Z., M. J., P. J., Ł. S. (1)

i B. B. (2), co do których zostały złożone wnioski o jego sporządzenie (art. 423 § 1a k.p.k. w zw. z art. 457 § 2 k.p.k.).

Na przedpolu rozważań wypada też uczynić uwagę ogólną co do rodzaju zarzutów sformułowanych w omawianych apelacjach. Otóż należy odróżnić te, które dotyczą sfery ustaleń faktycznych od tych, które w istocie przybierają postać zarzutu obrazy prawa materialnego, tj. art. 158 § 1 k.k. Autorzy tych apelacji kwestionują bowiem zarówno prawidłowość dokonanych ustaleń faktycznych, jak i równocześnie trafność zakwalifikowania przypisanego oskarżonym przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. Wprawdzie taka konstrukcja zarzutów może nasuwać zastrzeżenia co do jej poprawności, tym niemniej nie ma powodów, aby rzeczonych zarzutów obrazy prawa materialnego nie potraktować jako zarzutu alternatywnego i rozpatrywać go wówczas, gdy prawidłowość dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych nie zostanie podważona przez skarżących. Taka sytuacja zaistniała w badanej sprawie.

Sąd Apelacyjny, dokonując kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku, nie stwierdził, aby Sąd Okręgowy dopuścił się zarzucalnego błędu

w dokonanych ustaleniach faktycznych. Sąd ten wykonał bowiem podstawowe obowiązki orzecnicze związane z zebraniem pełnego materiału dowodowego istotnego dla finalnego rozstrzygnięcia, jak i też nie popełnił błędu dowolności w ocenie zebranych w sprawie dowodów, respektując w tej mierze wskazania płynące z treści art. 7 k.p.k.

Dla uporządkowania wywodów wskazać trzeba za Sądem Okręgowym, że zakres przedmiotowy postępowania obejmował m. in. zdarzenie, które dla uproszczenia opisano jako udział w tzw. „ustawce” kibicowskiej w dniu 6.09.2008 r. w miejscowości G., a w jego ramach zarzut popełnienia przestępstwa (pkt. I, III i VI wg aktu oskarżenia, a pkt. I, III i XXX według treści zaskarżonego wyroku) postawiono m. in. oskarżonym Ł. H. (1), Ł. K., T. Z., M. J., P. J. i Ł. S. (1), będącym pseudokibicami klubu sportowego (...) oraz m. in. oskarżonemu B. B. (2) jako pseudokibicowi klubu sportowego (...)

(s. 1-2 uzasadnienia).

Sąd Okręgowy dokonał odnośnie do omawianego zdarzenia

(w miejscowości G. przed S.), związanego z meczem piłkarskim pomiędzy zespołami (...) i (...), prawidłowych ustaleń faktycznych (s. 11-12 uzasadnienia), wskazując na jakich w tej mierze oparł się dowodach (s. 12 uzasadnienia), a jednocześnie podał szczegółowo, odwołując się do treści wyjaśnień ww. oskarżonych, w których zaprzeczali oni swemu udziałowi w bójce (s. 14-15 uzasadnienia), dlaczego wyjaśnieniom tym nie dał wiary (s. 19-21 uzasadnienia).

Sąd Apelacyjny aprobuje dokonaną ocenę dowodów, ponieważ nie uchybia ona treści art. 7 k.p.k. Sąd Okręgowy trafnie wskazał, że w świetle dowodów zgromadzonych w sprawie nie mogło być żadnych wątpliwości co do tego, że krytycznego dnia w miejscowości G. doszło do konfrontacji dwóch grup młodych mężczyzn (pseudokibiców przywołanych klubów piłkarskich

– przypis SA), która odbyła się według określonych reguł, o czym świadczy chociażby to, że jedna grupa występowała w koszulkach, druga zaś bez nich, co wynika z analizy materiałów multimedialnych w postaci zapisu video oraz zdjęć wykonanych przez operujących na miejscu policjantów (teczka z materiałami multimedialnymi, albumy ze zdjęciami nr I i II). Zasadnie też wskazał na to, że z materiałów tych jasno wynika, iż celem obydwu grup była siłowa konfrontacja, która bez wątplenia nosiła znamiona bójki (s. 17 uzasadnienia). Poparte zostało to nadto analizą zeznań świadków zdarzenia (s. 18-19 uzasadnienia) i wskazaniem z jakich powodów sąd a quo uznał je za wiarygodne. Również i ta ocena pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k.

Uznając zatem za udowodniony fakt zaistnienia omawianego zdarzenia

w miejscowości G., sąd meriti wskazał następnie na przesłanki, na podstawie których dokonał ustaleń o udziale w nim oskarżonych Ł. H. (1), Ł. K., T. Z., M. J., P. J. i Ł. S. (1) (s. 19 i n. uzasadnienia) oraz oskarżonego B. B. (2) (s. 24-25 uzasadnienia).

Odnośnie do oskarżonych Ł. H. (1), Ł. K., T. Z., M. J., P. J. i Ł. S. (1) słusznie Sąd Okręgowy wskazał, że każdy z tych oskarżonych znajdował się na liście wyjazdowej na mecz (lista kibiców Klubu (...) uczestniczących w grupie wyjazdowej na mecz z (...) planowany w dniu 6 września 2008 r., k. 24-27 akt sprawy, teczka tematyczna G. t. I, k. 1540 akt). Dodatkowo wskazał, że z zeznań świadka A. R. wynikało, że tylko osoby, które się zapisały i zostały pozytywnie zweryfikowane, mogły

w zorganizowanej grupie jechać na mecz (s. 19-20 uzasadnienia).

Odnośnie do oskarżonych Ł. H. (1), Ł. K.

i T. Z., chociaż ich obrońca akcentuje przede wszystkim naruszenie przepisów prawa procesowego i materialnego związane

z przyjęciem, że oskarżeni ci wypełnili znamiona przestępstwa z art. 158 k.k., to jednak zaskarżył wyrok w całości. Zatem mimo tego, że z treści apelacji i jej uzasadnienia nie wynika wprost, że jej autor neguje udział oskarżonych w omawianym zdarzeniu, to jednak na tym etapie rozważań należało postawione zarzuty rozpatrywać także i z tego punktu widzenia, tj. czy oskarżeni brali

w ogóle udział w tym zdarzeniu. Dlatego też wskazać trzeba, że pozostałymi przesłankami ich udziału w nim były:

a) co do oskarżonego Ł. H. (1):

- sam przyznał, że jechał wówczas na mecz, jednak zaprzeczył, aby z kimkolwiek się bił; pierwotnie przyznał, że był na miejscu zdarzenia;

- analiza dokumentacji fotograficznej wskazuje, że oskarżony był w grupie biorącej udział w bójce, na dokumentacji fotograficznej zabezpieczonej w teczce osobowej oskarżony jest bardzo dobrze widoczny i widać wyraźnie, że oskarżony aktywnie brał udział w bójce (s. 20 uzasadnienia).

b) co do oskarżonego Ł. K.;

- analiza dokumentacji fotograficznej wskazuje, że oskarżony był

w grupie biorącej udział w bójce. Postać oskarżonego jest bardzo dobrze widoczna. Jest widoczna cała sylwetka oraz twarz, co nie pozostawia wątpliwości co do tego, że jego opis oraz rozpoznanie zawarte w protokole oględzin (k. 1537) było prawidłowe (s. 21 uzasadnienia).

c) co do oskarżonego T. Z.:

- analiza dokumentacji fotograficznej wskazuje, że oskarżony był w grupie biorącej udział w bójce oraz aktywnie w niej uczestniczył (s. 21 uzasadnienia).

Odnosnie do oskarżonych M. J., P. J.

i Ł. S. (1) nie ma racji ich obrońca, gdy utrzymuje, że materiał dowodowy zebrany w sprawie nie daje wystarczających podstaw do przypisania im sprawstwa i winy w zakresie czynu zarzucanego im w akcie oskarżenia. Jakkolwiek słusznie skarżący utrzymuje, że z przywołanej listy kibiców Klubu (...) uczestniczących w grupie wyjazdowej na mecz z (...) wynika jedynie, że ww. oskarżeni byli uczestnikami przejazdu zorganizowanej grupy kibiców imprezy masowej meczu piłki nożnej, który odbywał się tego dnia w S., jednakże abstrahuje od tego, że nie był to jedyny dowód, w oparciu o który sąd a quo przyjął, że uczestniczyli oni w rzeczonej bójce. Pozostałymi przesłankami ich udziału w zdarzeniu były bowiem in concreto:

a) co do oskarżonego M. J.:

- początkowo przyznał, że było tak jak w zarzucie i bójka miała miejsce, po czym słuchany ponownie odwołał te wyjaśnienia.

- na dokumentacji fotograficznej zabezpieczonej w teczce osobowej oskarżony jest bardzo dobrze widoczny. Widać też wyraźnie, że aktywnie brał udział w bójce (s. 20 uzasadnienia).

b) co do oskarżonego P. J.:

- początkowo przyznał się do winy, zaprzeczył aby kogokolwiek uderzył w trakcie zajścia, przyznał, że miał na rękach rękawice, po czym słuchany ponownie odwołał swe przyznanie się do winy, jednak przyznał, że był na miejscu zdarzenia, jak również rozpoznał siebie na zdjęciach.

- analiza dokumentacji fotograficznej wskazywała, że oskarżony był w grupie biorącej udział w bójce. Widać na rękach oskarżonego rękawice jak również jego aktywny udział w bójce, co potwierdza jego pierwotne wyjaśnienia (s. 20 uzasadnienia).

c) co do oskarżonego Ł. S. (1):

- początkowo przyznał się do winy wskazując jednak, że nikogo nie uderzył, a jedynie pobiegł za innymi. Słuchany ponownie nie przyznał się do winy, jednak podtrzymał pierwotne wyjaśnienia, co w istocie świadczyło o tym, że potwierdził swój udział w zdarzeniu, na co wskazywała również analiza dokumentacji fotograficznej (s. 21 uzasadnienia).

W tych okolicznościach w pełni uprawnione było wnioskowanie sądu

meriti, że przywołane fakty w ich całościowym ujęciu w sposób jednoznaczny świadczyły o tym, że wyjaśnienia oskarżonych M. J., P. J. i Ł. S. (1), w których przeczyli swojemu udziałowi w bójce, nie mogły zostać uznane za wiarygodne. Skarżący – ich obrońca, w swoich rozważaniach o charakterze polemicznym i zarazem forsujących bezkrytycznie tezę, że oskarżeni byli tylko uczestnikami przejazdu zorganizowanej grupy kibiców na mecz piłki nożnej, który odbywał się tego dnia w S. i co najwyżej obserwatorami zdarzenia w G., przy zajeździe „(...)”, nie wykazał, jakich błędów w tym rozumowaniu, w odniesieniu do tak całościowo rozpatrywanych dowodów, sąd a quo się dopuścił. Kwestionując aktywne uczestnictwo oskarżonych w omawianym zajściu ich obrońca starał się podważyć jakość materiału multimedialnego jako głównego dowodu obciążającego oskarżonych, co jednak nie wynika

z przeprowadzonej analizy tego materiału. Doszukując się u oskarżonych braku cech szczególnych obrońca nie dostrzegł np. tego, że oskarżony P. J. miał na rękach założone rękawice (sic!). Zupełnie zaś jest nie do przyjęcia z życiowego punktu widzenia argumentacja, że oskarżeni po wyjściu z autobusu zdjęli koszulki, gdyż tak uczyniły pozostałe osoby, co miało świadczyć o tym, że nie wiedzieli

o planowanym starciu, a tym bardziej, że byli agresorami. Zdaniem Sądu Apelacyjnego obrońca oskarżonych tylko spekuluje, gdy twierdzi, że nie można wykluczyć, iż było inaczej niż przyjął to Sąd Okręgowy. Zatem nie wykazał rzeczowo, aby Sąd ten popełnił błąd przyjmując, że działania oskarżonych miały charakter „świadomy”, „zamierzony” i „zaplanowany”. W konsekwencji nie sposób podzielić i tego zarzutu, że sąd meriti dopuścił się naruszenia art.

7 k.p.k., bo w sposób dowolny ocenił dowody z wyjaśnień ww. oskarżonych. Argumentując, że pozostałe dowody zebrane w sprawie im się nie przeciwstawiały autor apelacji bezkrytycznie ograniczył się tylko do wybranych przez siebie dowodów, nie przeprowadził zaś takiego rozumowania

w odniesieniu do wszystkich dowodów, które sąd a quo miał w tej mierze na uwadze. Następczy zarzut dokonania błędnych ustaleń faktycznych jest w tej sytuacji także niezasadny.

Odnosnie do oskarżonego B. B. (2) jego obrońca również nie ma racji, gdy utrzymuje, że sąd a quo przekroczył granice swobodnej oceny dowodów, dokonując tej oceny w sposób wybiórczy, ponieważ z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że zostały uwzględnione w tej ocenie wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia dowody. Z kolei zarzut braku dogłębnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego nie może być postrzegany w ten sposób, że jeśli nie jest to ocena korzystna dla oskarżonego, to taka analiza dowodów nie jest dogłębna. Rzecz bowiem w tym, aby sąd orzekający oceniał dowody zarówno każdy z osobna, jak i we wzajemnych ich powiązaniach, stosując przy tym reguły oceny określone w art. 7 k.p.k. Temu zaś zadaniu Sąd Okręgowy uczynił zadość.

Zupełnym nieporozumieniem jest ocenianie owej „dogłębności”, a przez to poprawności dokonanej oceny dowodów, na podstawie ilości stron uzasadnienia poświęconych osobie oskarżonego w stosunku do ilości stron całego uzasadnienia. Niestosowność, a zarazem i zawodność takiej argumentacji dostrzega chyba i sam skarżący, bowiem dalej argumentuje tylko bez przekonania, iż „Wydaje się, że wskazany fragment (poświęcony osobie oskarżonego – przypis i podkreślenie SA) nie wskazuje ani dowodów ani okoliczności, które pozwoliłyby na przypisanie oskarżonemu winy w zakresie tego, że w dniu 6 września 2008 r. w miejscowości G., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami brał udział w bójce z pseudokibicami klubu sportowego (...)”.

Wbrew temu, co utrzymuje autor tej apelacji nie jest tak, że „Z niecałej strony uzasadnienia, odnoszącej się do osoby oskarżonego wynika tylko lakoniczne, niepoparte okolicznościami twierdzenie, z których Sąd wywodzi, że w tym stanie rzeczy wina oskarżonego B. B. (2) nie budziła wątpliwości”. Apelujący nie uwzględnia bowiem tego, że przywołana strona tekstu uzasadnienia stanowi tylko kwintesencję dokonanej oceny dowodów dotyczącej tego oskarżonego. Osobie oskarżonego poświęcone są przecież

i ustalenia faktyczne wraz ze wskazanymi tam dowodami, w oparciu o które ich dokonano (s. 11-12 uzasadnienia), jak i też dokonana następnie ocena poszczególnych dowodów, w tym zwłaszcza zeznań świadka anonimowego nr 00-119/10.

Przywołany fragment uzasadnienia (s. 24-25) zawiera zwięzłe, a nie lakoniczne - jak twierdzi obrońca - przedstawienie dowodów potwierdzających winę oskarżonego (zwięzłość jest rzeczowa, a lakoniczność niekoniecznie – przypis SA). W tym miejscu należy odnieść się do zawartych

w uzasadnieniu apelacji krytycznych uwag dotyczących sporządzonego uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Skarżący nie ma racji, że nie spełnia

ono wymogów przewidzianych w art. 424 k.p.k. Przytoczone przez niego

liczne judykaty, choć nadal w znacznej mierze aktualne, to jednak winny być postrzegane przez pryzmat obecnej treści art. 424 § 1 k.p.k., który zawiera postulat zwięzłości przy sporządzaniu uzasadnienia wyroku. Temu

postulatowi Sąd Okręgowy sprostał. Dla ścisłości trzeba jeszcze dodać, że skuteczność tak postawionego zarzutu jest problematyczna także wobec treści art. 455a k.p.k.

Obrońca nadaje przy tym zbyt duże znaczenie wyjaśnieniom oskarżonego, który nie przyznawał się do winy. Nie sposób podzielić zarzutu

o nieuwzględnieniu konsekwentnego nieprzyznawania się oskarżonego, jako mającego świadczyć o wiarygodności tej jego wypowiedzi, ponieważ nie ma to nic wspólnego z zasadą swobodnej oceny dowodów, która nie uzależnia wartości dowodów w zależności od źródła ich pochodzenia. Wskazywane przez obrońcę, przysługujące oskarżonemu tzw. Prawo do milczenia, nie oznacza, że jeśli oskarżony z niego korzysta, to nie podlega to weryfikacji w oparciu o inne przeprowadzone w sprawie dowody. Wbrew temu, co twierdzi skarżący są w sprawie inne dowody, które słusznie doprowadziły sąd meriti do wniosku, że jego wyjaśnienia, w których nie przyznał się do winy należało ocenić jako przyjętą linię obrony, a zatem, że na wiarę one nie zasługują.

Trzeba zarazem wskazać na to, że autor apelacji kwestionując trafność oceny zeznań świadka anonimowego nr 00-119/10 zupełnie pominął to, że świadek P. G. także bez wątpliwości zidentyfikował oskarżonego jako uczestnika rzeczonej bójki. Jego zeznania korespondują, wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają z zeznaniami ww. świadka anonimowego. Skarżący zaś nie wykazał w jaki sposób te dwie osoby miałyby się pomylić w rozpoznaniu oskarżonego jako uczestnika bójki. Tendencyjnie zatem obrońca oskarżonego w swojej ocenie zestawiał wyjaśnienia oskarżonego tylko z zeznaniami świadka anonimowego. Nie jest w konsekwencji tak jak sugeruje to w apelacji, że Sąd Okręgowy bezzasadnie odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego.

Trafnie sąd a quo wskazał, że dokonując ustaleń dotyczących udziału oskarżonego B. B. (2) w omawianym zdarzeniu należało odwołać się do zeznań świadka anonimowego nr 00-119/10, który, zarówno wtedy, kiedy był słuchany na etapie postępowania przygotowawczego, bez cienia wątpliwości na zabezpieczonym materiale multimedialnym w postaci zdjęć z tego zdarzenia (zawartych w teczce osobowej (...) nr 2), rozpoznał oskarżonego B. B. (2), jak też przesłuchany w postępowaniu sądowym ponownie dokonał takiego samego rozpoznania (k. 4787-4795). Sąd Apelacyjny po analizie i tej dokumentacji fotograficznej podziela w konsekwencji dokonane wnioski, że wskazuje ona, iż oskarżony brał udział w tym zdarzeniu, ponieważ widnieje na zabezpieczonych fotografiach (s. 24-25 uzasadnienia).

Zupełnie niezrozumiała jest w tej sytuacji konstatacja skarżącego, że sąd a quo określił tylko, że „analiza dokumentacji fotograficznej wskazywała, że oskarżony brał udział w tym zdarzeniu”, bowiem jakby nie dostrzegał tego, że sąd ten stwierdził następnie, iż „W świetle tych dowodów nie można było zatem mieć wątpliwości co do tego, że oskarżony B. B. (2) brał udział w tej bójce” (s. 24 uzasadnienia). Całkowicie też apelujący odbiega od dalszego stwierdzenia, że w tym stanie rzeczy wina oskarżonego B. B. (2) nie budziła wątpliwości i określenia na czym ona polegała (s. 25 uzasadnienia).

Jednocześnie trzeba podnieść to, że niezasadne są twierdzenia obrońcy, iż oskarżony nie miał możliwości odniesienia się do zeznań świadka anonimowego, skoro protokoły jego zeznań znajdują się w aktach sprawy (k. 774-780, 1563-1569, 1570-1573, 4787-4795). Miał zatem możliwość odniesienia się choćby do tych stwierdzeń świadka anonimowego, że w teczce B. B. (2) na pierwszej fotografii patrząc od lewej strony świadek ten wskazał, że „kolejna osoba to B. B. (2) ubrany w czarną koszulkę z krótkim rękawem oraz w jasne spodnie „bojówki” (k. 1567), czy że „B. B. (2) na pewno uczestniczył w ustawce w G.” (k. 4789), bądź że „B. jest charakterystyczny, bo jest szczupły a chodzi tak jakby był „napakowany” (k. 4790) i dalej „Na zdjęciu nr 2 oznaczony strzałką jest B. B. (2). Tak samo na zdjęciu nr 3 i 4 i 5” (k. 4790). Niezależnie od tego miał także możliwość odniesienia się do okoliczności podawanych przez świadka anonimowego co do poszczególnych zdarzeń i jego stwierdzenia: „Posiadam bardzo bogatą wiedzę na temat grupy pseudokibiców (...) (k. 778), które nie było przesadzone.

Sąd Apelacyjny także nie miał zastrzeżeń co do wiarygodności zeznań m. in. i tego świadka, ocenianych w powiązaniu z zeznaniami pozostałych świadków także pod kątem ustalenia na ich podstawie, że jedną

z konfrontujących się wówczas grup stanowili pseudokibice klubu (...) (s. 17-18 uzasadnienia). Bezsprzecznie, w świetle tych dowodów trafne jest zarazem ustalenie, że jednym z tych pseudokibiców był właśnie oskarżony B. B. (2).

Sąd Apelacyjny nie dopatrywał się w konsekwencji powodów do podzielenia zarzutu dokonania przez sąd a quo błędnych ustaleń faktycznych, sformułowanego mniej lub bardziej wyraźnie przez każdego ze skarżących w omówionych apelacjach. Trafność dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych w rozważanym aspekcie nie została podważona przez skarżących. Zachodzi zatem teraz sygnalizowana na wstępie konieczność ustosunkowania się do prawidłowości dokonanej kwalifikacji prawnej czynów przypisanych każdemu z ww. oskarżonych jako występku z art. 158 § 1 k.k., to jest zarzutu ewentualnego postawionego przez obrońców oskarżonych. Ponieważ mamy w tym przypadku do czynienia w istocie z zarzutem wspólnym dla wywiedzionych apelacji, stąd też kwestia ta będzie rozpoznana łącznie.

Na wstępie trzeba wskazać, że przestępstwo określone w art. 158 § 1 k.k. jest reliktem tzw. odpowiedzialności zbiorowej, zaś prawnokarne pojęcie „bójki” odbiega od tego, które funkcjonuje w języku potocznym. Stąd też, gdy Sąd Okręgowy używał w pisemnych motywach wyroku pojęcia „bójka”, to z całą pewnością miał na myśli „bójkę” w rozumieniu przywołanego przepisu. Skarżący zaś jakby tego nie dostrzegali, że tak rozumiane pojęcie „bójka” wiązało się z przyjęciem realizacji znamion przestępstwa określonego w art. 158 § 1 k.k. i nie wymagało już szerszego objaśnienia. Zwięzłość tego sformułowania mieści się w granicach określonych w art. 424 § 1 k.p.k. Subsumpcja ustalonego stanu faktycznego pod ww. przepis prawa karnego materialnego jest zdaniem Sądu Apelacyjnego prawidłowa. Jednocześnie nie jest tak, że sąd meriti nie przeprowadził żadnych innych rozważań w tej materii. Wyjaśnił bowiem co należy rozumieć przez udział w bójce, odwołując się do wiedzy teoretycznej w tej materii jak i orzecznictwa sądowego (s. 33 uzasadnienia).

Trzeba zatem przypomnieć, że przez „bójkę” rozumie się zdarzenie, w którym biorą udział co najmniej trzy osoby i każda z nich jednocześnie atakuje i broni się (nie można wskazać strony wyłącznie ofensywnej i wyłącznie defensywnej). Oczywiście trzeba od razu zaznaczyć, że nie jest to wyłom od zasady indywidualizacji odpowiedzialności karnej, ponieważ sprawca popełnia w takiej sytuacji własny czyn polegający na wzięciu udziału w bójce (zob. M. Budyn-Kulik, Komentarz aktualizowany do Kodeksu karnego (w:) M. Mozgawa (red.), M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, Kodeks karny. Komentarz aktualizowany, LEX/el., 2018).

Przywołana reliktowa odpowiedzialność zbiorowa przejawia się w tym, że sprawca odpowiada na podstawie przepisu art. 158 niezależnie od tego, czy to właśnie jego zachowanie stanowi o niebezpieczeństwie dla życia lub zdrowia oraz czy można mu przypisać np. zadanie uderzenia powodującego konkretny uszczerbek na zdrowiu lub utratę życia (zob. M. Królikowski (w:) M. Królikowski, R. Zawłocki (red.), Kodeks karny. Część szczególna. Tom I. Komentarz do artykułów 117–221, C.H. Beck 2017, s. 281).

Zatem przepis art. 158 § 1 k.k. nie określa sposobu udziału w bójce co oznacza, że może to być każda forma świadomego współdziałania uczestników bójki, a w jej ramach również każdy środek użyty do wzajemnego ataku i obrony, jeżeli tak rozumiane wspólne działanie powoduje narażenie człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku wskazanego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k. (por. wyrok SA w Krakowie z 29.06.2010 r., II AKa 69/10, KZS 2010/9/28, Prok. i Pr.-wkł. 2011/1/24). Jednocześnie pamiętać trzeba o tym, że omawiane przestępstwo jest przestępstwem skutkowym. Jego skutkiem jest narażenie człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku w postaci ciężkiego uszczerbku na zdrowiu (o jakim mowa w art. 156 § 1 k.k.) lub średniego naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia (o jakim mowa w art. 157 § 1 k.k.). Narażenie na bezpośrednie niebezpieczeństwo to stworzenie stanu realnej groźby utraty chronionych dóbr (zob. M. Konarska -Wrzosek, Komentarz do art. 158 Kodeksu karnego (w:) V. Konarska-Wrzosek (red.), A. Lach, J. Lachowski, T. Oczkowski, I. Zgoliński, A. Ziółkowska, Kodeks karny. Komentarz, WK 2016 i przytoczone tam orzecznictwo).

Skoro już samo narażenie na bezpośrednie niebezpieczeństwo jego spowodowania stanowi znamię występku z art. 158 § 1 k.k., to tym bardziej przepis ten ma zastosowanie, jeżeli skutek taki został rzeczywiście spowodowany (zob. wyrok SN z dnia 6 maja 2010 r., II KK 278/09, LEX nr 583783). I odwrotnie, czego skarżący zdają się w ogóle nie dostrzegać, nie jest znamieniem przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. spowodowanie efektywnie takiego obrażenia ciała. Może być ono zatem popełnione przy braku doznania jakichkolwiek obrażeń ciała przez pokrzywdzonego lub doznaniu ich w niewielkim zakresie, o ile tylko zaistniało konkretne niebezpieczeństwo powstania wymaganych treścią normy obrażeń (zob. wyrok SA we Wrocławiu z 19.06.2013 r., II AKa 178/13, LEX nr 1331176).

W realiach sprawy Sąd Okręgowy w sposób wystarczający wyjaśnił, że przypisane oskarżonym działanie, które miało miejsce w dniu 6.09.2008 r.

w miejscowości G. bez wątpienia nosiło znamiona bójki i każdy z nich wziął w niej udział. Brało w niej udział kilkadziesiąt osób i przebiegała ona według takiego samego schematu, jak inne zdarzenia będące przedmiotem rozpoznania, gdzie dwie grupy pseudokibiców atakowały się wzajemnie. Słusznie wskazał sąd meriti na to, że przypisane im zdarzenie miało charakter zaplanowany, a każdy z oskarżonych włączał się w bójkę z pełną świadomością. Nie jest przy tym istotne czy osobiście ktoś zadał innemu uczestnikowi bójki ciosy. Wystarczające jest to, że takie ciosy zadawali inni uczestnicy. Przy tym oczywiste jest, że w tak dynamicznym i brutalnym zdarzeniu uczestnicy bójki byli narażeni co najmniej na obrażenia ciała, o jakich jest mowa w treści art. 157 § 1 k.k. (s. 33 uzasadnienia). Takie wnioski wynikają z analizy przeprowadzonych w sprawie dowodów i oglądu zdarzenia także przez przyzmat materiałów poglądowych i multimedialnych, w powiązaniu z zasadami doświadczenia życiowego i zawodowego.

Ujmując rzecz jeszcze inaczej stwierdzić trzeba, że istotna jest „temperatura” zajścia, z której wnosić należy, że zaistniało konkretne niebezpieczeństwo powstania obrażeń określonych w art. 158 § 1 k.k. Bezspornie, kryterium to spełnia siłowe, dynamicznie rozwijające się starcie kilkudziesięciu młodych, działających szybko, nastawionych agresywnie mężczyźni, będących pseudokibicami (...) i (...), zdeterminowanych aby wykazać wyższość swojej grupy. Sąd Okręgowy błędnie w tej ocenie nie popełnił.

Dlatego też nie ma w szczególności racji obrońca oskarżonych Ł. H. (1), Ł. K. i T. Z., gdy zarzuca, że nie wszystkie znamiona tego przestępstwa zostały spełnione, domagając się od sądu a quo zbadania i uwzględnienia w należyty sposób wszystkich okoliczności faktycznych, które odnoszą się do wykazania realnego wystąpienia podczas zdarzenia w dniu 6 września 2008 r. w miejscowości G. znamion różnych postaci narażenia na niebezpieczeństwo charakterystycznych dla konstrukcji przestępstwa bójki. Sąd Okręgowy nie był już zobowiązany do wykazywania narażenia na wystąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 k.p.k.

Nie ma też racji skarżący, że sąd meriti z założenia przyjął, iż samo spotkanie się dwóch grup kibiców z pewnością było bójką, ponieważ bezkrytycznie nie dostrzega tego, że w sprawie nie chodziło o takie tylko, jak sugeruje, spotkanie kibiców. Sąd Okręgowy dokonał w tej mierze obiektywnego i trafnego oglądu. Nie naruszył zarazem żadnego z przepisów procesowych wskazywanych przez tego skarżącego ani nie dopuścił się obrazy prawa materialnego. Nadmienić trzeba, że sąd a quo różnicował odpowiedzialność za udział w bójce mając na względzie przytoczone wyżej okoliczności, jak również co wynika z opisu przypisanego oskarżonym czynu, ilość osób biorących udział w tej konkretnej bójce (kilkadziesiąt osób). Stopniował zatem grożące uczestnikom bójki niebezpieczeństwo, o którym mowa w art. 158 § 1 k.p.k. również z tego punktu widzenia.

W świetle przeprowadzonych rozważań nie jest trafne domaganie się przez obrońcę ww. oskarżonych przedstawienia dowodu, że ktokolwiek

z uczestników rzeczonej bójki odniósł „nawet najmniejsze obrażenia”. Polemiczne i subiektywne jest stanowisko apelującego, że sąd a quo tylko zdawkowo na s. 33 uzasadnienia odniósł się do zaistnienia niebezpieczeństwa nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k. Utrzymując zaś, że sąd ten nie wyjaśnił na jakiej podstawie przyjął przypuszczenie, że zdarzenie „było brutalne i jest to takie oczywiste”, sam nie wykazał, aby sąd a quo postąpił

błędnie. Dlatego też Sąd Apelacyjny poprzestanie na stwierdzeniu, że „brutalny” jest ktoś, kto „zachowuje się wobec kogoś niedelikatnie i używa przemocy” (zob. M. Bańko (red.), Słownik języka polskiego, Warszawa 2007, t. 1, s. 161). Przystaje to jak najbardziej do realiów zdarzenia, a zatem Sąd Okręgowy nie popełnił w tej mierze językowego nadużycia.

Przeprowadzone rozważania wykazują także nietrafność zarzutu przytaczanego przez obrońcę oskarżonych M. J., P. J. i Ł. S. (1) co do braku poczynienia dostatecznych ustaleń co do strony podmiotowej i przedmiotowej czynu przypisanego tym oskarżonym. Tylko polemiczne jest twierdzenie tego apelującego, że sąd a quo w sposób arbitralny przyjął, że uczestnicy zdarzenia w liczbie co najmniej 40 osób (kilkudziesięciu w czynie przypisanym, czego skarżący nie dostrzega – uwaga SA) zostali narażeni na bezpośrednie niebezpieczeństwo w postaci co najmniej średniego uszczerbku na zdrowiu. W ten sam sposób skarżący kwestionuje ustalenia sądu a quo co do brutalności i dynamizmu zdarzenia, ignorując przyczyny zakwalifikowania zdarzenia jako bójki z art. 158 § 1 k.k. wskazane w szczególności na s. 33 uzasadnienia. Przeczy to zarzutowi o braku wymaganej analizy, a w konsekwencji niezasadne jest twierdzenie o automatycznym przyjęciu przez sąd meriti, że tzw. ustawka kibicowska musiała powodować wymagane w art. 158 § 1 k.k. zagrożenie. Nie są też trafne uwagi skarżącego co do przyjęcia przez sąd a quo ustaleń o charakterze minimalnym, bo samo w sobie nie jest to nieprawidłowe. Również i ten obrońca niezasadnie domaga się wykazania, że ktokolwiek odniósł obrażenia w wyniku omawianego starcia pseudokibiców (...) i (...). Wcale nie wskazuje to, że rzeczony zajście nie miało aż tak niebezpiecznego i brutalnego przebiegu jak przyjął to sąd meriti. Jakkolwiek skarżący ma rację, że zdarzenie trwało krótko, jednak wcale nie wzmacnia to jego argumentacji. Wszak trzeba mieć na uwadze, że ta krótkotrwałość była przewidywalna, zważywszy na zabezpieczanie przejazdu pseudokibiców przez funkcjonariuszy policji i ewentualną ich interwencję, co w rzeczywistości nastąpiło. Zatem przewidywalna krótkotrwałość zdarzenia wiązała się ze świadomością konieczności zintensyfikowania działań, co tym bardziej nie obniża „temperatury” zajścia.

Wymaga jeszcze podkreślenia to, że w konsekwencji autor apelacji nie ma także racji twierdząc, że sąd a quo zaniechał wyjaśnienia i ustalenia szeregu istotnych okoliczności istotnych z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonych, a przez to naruszył przywołane już tylko bardzo ogólnie w końcowej części uzasadnienia apelacji przepisy art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 167 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k. czy też art. 5 § 2 k.p.k.

Z kolei obrońca oskarżonego B. B. (2), choć nie akcentuje tak jak poprzednicy, kwestii obrazy art. 158 § 1 k.k., to jednak również nie ma racji stwierdzając, że sąd a quo nie ustalił udziału oskarżonego B. B. (2) w bójce (nie pobiciu i co do kilkudziesięciu osób, a nie co najmniej 40 – przypis SA) o niebezpiecznym charakterze, powodującej stan realnego bezpośredniego zagrożenia wystąpienia skutków wymienionych w art. 158 § 1 k.p.k. Jak również co do tego, że żaden ze zgromadzonych dowodów w sprawie nie wskazuje na to w sposób konkretny i jednoznaczny oraz że sąd a quo nie odniósł się do tych istotnych kwestii w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Jest bowiem dokładnie odwrotnie, o czym świadczą przeprowadzone rozważania, mające odpowiednie zastosowanie również i do oskarżonego B. B. (2).

W konsekwencji niepodzielenie argumentów autorów omówionych apelacji skutkowało brakiem możliwości postąpienia stosownie do sformułowanych przez nich wniosków apelacyjnych.

Odnosząc się następnie do wymierzonych oskarżonym Ł. H. (1), M. J., P. J., Ł. S. (1) i T. Z. kar grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 30 złotych każda stawka, jak i oskarżonemu Ł. K. kary 4 miesięcy pozbawienia wolności i oskarżonemu B. B. (2) również kary 4 miesięcy pozbawienia wolności, w każdym przypadku z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat, a nadto orzeczonej wobec każdego z nich kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 30 złotych każda stawka stwierdzić trzeba, że są to kary wyważone, a przez to sprawiedliwe, na miarę stwierdzonych okoliczności łagodzących i obciążających (s. 34 i n. uzasadnienia). Ich dolegliwość jest proporcjonalna do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonym czynu z art. 158 § 1 k.k. Spełniają zarazem wymagane cele w zakresie oddziaływania zapobiegawczego

i wychowawczego wobec każdego z oskarżonych oraz czynią zadość potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Mając wszystko to na uwadze, a jednocześnie nie stwierdzając okoliczności, które należałoby brać pod uwagę z urzędu (art. 439 § 1 k.p.k. i art. 440 k.p.k.), Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy w zaskarżony wyrok.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym M. J., P. J. i Ł. S. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na mocy § 2 pkt 1, § 3, § 4 ust. 1 oraz § 17 ust. 2 pkt 5 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2019, poz. 18, t.j.), przy uwzględnieniu stawki podatku od towarów i usług, o której mowa w § 4 ust. 3 cyt. rozporządzenia.

Opłatę wymierzono oskarżonym Ł. K. i B. B. (2) za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 8 w zw. art. 2 ust. 1 pkt 1 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.), a oskarżonym Ł. H. (1), M. J., P. J., Ł. S. (1) i T. Z. na podstawie art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 przywołanej ustawy. Zaś o obciążeniu każdego z nich wydatkami postępowania odwoławczego w 1/14 części orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k.